

Rosell

Llegia fa algunes setmanes a la premsa que el Sr. Manel Rosell, expresident de la Cambra de Manresa entre els anys 2006 i 2009, havia rebut la Medalla d'Or de les cambres catalanes i l'home, aprofitant l'avinentesa, havia fet unes manifestacions molt crítiques respecte a l'investida que va rebre el sistema de caixes d'estalvi a Catalunya per part del Banc d'Espanya, lamentant amargament el seu trist final. Potser no cal recordar -però ho faig per si algú ha perdut la memòria- que ell va presidir durant uns pocs mesos Caixa de Manresa. Se'l podria anomenar, quan es faci la història definitiva de la nostra caixa, Manel, el Breu. I va ser qui en va liderar la fusió/absorció amb Caixa de Catalunya i la de Tarragona, dirigida pel directiu bagenc Adolf Todó, Adolf, el Vell pels molts anys que s'ha mogut dins d'aquest sistema financer, a cavall entre Barcelona i Manresa, fent la feina als polítics, sobretot socialistes, de torn. Després Rosell va presidir circumstancialment la gran caixa, reconvertida en Catalunya Banc i intervinguda per l'Estat, i ara en procés de subhasta. Todó continua al seu despatx, amb la seva indemnització milionària blindada en cas que sigui acomiadat, esperant veure què li proposaran els nous propietaris.

Però el que més llàstima fa de tot plegat és que s'hagi arribat a aquesta situació, sense haver plantat cara i haver defensat des de Manresa i amb el govern català al capdavant, les nostres caixes. Possiblement calia redreçar el rumb, ja que s'havien comès errors inversors importants, però hom va preferir amb premeditació i engany donar un cop fort al model català amb gran celeritat sense que les forces vives diguessin gran cosa i sense qüestionar res d'aquell procés.

Benvingudes, doncs, aquestes reflexions, encara que sigui tard, gairebé al temps de descompte, perquè almenys l'honoren per parlar clar. Però hauria estat molt millor que aquest mal ambient i les "ganivetades" que diu que hi havia dins del sector, s'haguessin airejat quan tocava. Ja suposo que no és fàcil fer-ho quan et trobes enmig de la tempesta (amb molta soledat personal, va reconèixer), però penso que si no som capaços de dir les coses pel seu nom, especialment quan es tracta d'afers i interessos públics, malament rai. Amb els silencis, discursos i les declaracions optimistes (que les va fer al seu moment, no ho oblidem), com si tot fos inevitable i naveguessim en una bassa d'oli, hem perdut competitivitat i, sobretot, credibilitat. Jo sóc dels que penso que no és correcte parlar dels "polítics", així en abstracte i generalitzant. Cal conèixer els seus noms i depurar responsabilitats morals i, si escau, penals. Les caixes, especialment fora de Catalunya, van ser un clar instrument al servei de grans corporacions empresarials i partits de govern amb qui anaven de bracet. Si no hi havia socis capitalistes que en traguessin dividends, ja m'explicaran com van arribar a fer aquest gran forat! Doncs deixant els diners -que no eren seus- als arribistes de torn i als polítics megalòmans, de tuf caciquil, propis de l'Espanya profunda que hem de patir. I, és clar, sens menystenir els seus escandalosos de certs directius, que també han empijorant la ferida.

Recordo quan, ara fa uns tres anys, es va empenyer Caixa d'Estalvis de Manresa a la fusió, es va argumentar que aquesta era l'única opció per reforçar-la i garantir la seva viabilitat i manresanitat dins d'un projecte gran i potent. Als pobres consellers -representants d'entitats, treballadors i impositors- els van agafar un per un i els van explicar que havien de votar favorablement. Tots van fer bondat menys un! De debò valia la pena? Es va dir la veritat? Perquè un dels grans problemes de tot plegat és que ningú ha ensenyat realment els números. Les macroxifres es feien quadrar. Ara que s'ha vist que tot era pura comptabilitat creativa, és l'hora de dir on es van col·locar els diners i per què s'han perdut. Que jo sàpiga, aquest elemental exercici de transparència, especialment quan es tracta d'entitats intervingudes amb diner públic, encara no s'ha fet. És com si els euros s'haguessin evaporat! Que jo sàpiga, canvien només de mans. Qui els té, doncs, ara? Sabem els noms dels creditors? Coneixem quants immobles són propietat de la caixa i el seu valor actual de mercat?

Aprofitar-se de gent com Rosell, que he de creure, segons es desprèn de les seves paraules, que s'hi va ficar de bona fe, amb ànim de servei i que suposo que volia contribuir a millorar

l'economia productiva, és pervers. Com també de la colla de consellers generals que no volien ni podien conèixer gran cosa més enllà dels informes oficials. No sé pas si el paper actual de Rosell com a president de la Fundació CatalunyaCaixa -segregada del negoci financer- té gaire futur. Si no el té, millor que ho digui ara o calli per sempre, ja que a l'hora de tornar a fer declaracions les segones parts no són mai gens bones.

Ep! Potser vaig equivocat, però aquesta és la impressió que n'he tret des de fora de tot aquest trist afer.